

Posudek na bakalářskou práci Josefa HAVLÍKA : Kolaborace v Belgii za nacistické okupace 1940-1944 (Vedoucí práce: PhDr. Vít Smetana, PhD.)

Předkládaná bakalářská práce v pěti kapitolách chronologicky popisuje osudy belgického hnutí Rex od jeho vynoření z prostředí valonské katolické mládeže přes peripetie sahající od bruselských pouličních rvaček ve 30. letech po probíjení se z obklíčení u Čerkasy v zimě 1944 až k jeho rozpuštění v hannoverské pivnici v lét 1945. Celá práce standardního rozsahu splňuje všechny formální požadavky, je psána svěžím stylem a jednotlivé části na sebe logicky navazují. Co se jazyka týče, lze vytknout jen několik překlepů a drobných interpunkčních vad na kráse (např. s. 8, 11, 20, 25 atd.).

Obsahově už je studie poněkud problematičtější. Užívá-li autor v názvu své práce termín « kolaborace », musí věnovat reflexi nad tímto fenoménem (který označuje jako « přízrak » - s. 7), o kterém existuje rozsáhlá produkce, víc než několik vágních řádek v úvodu. V průběhu četby zjišťujeme, že titul práce je opravdu matoucí : Havlíkova esej v žádném případě neanalyzuje belgickou kolaboraci v celé její šíři a diverzitě. To by ani v korektní bakalářské práci nebylo možné, proto je jen dobře, že si autor v úvodu zužuje problematiku na sledování vývoje rexistického hnutí v závislosti na osobních ambicích Léona Degrella (s. 8). Jasně definovaná a zajímavá teze ovšem není v dalších kapitolách dostatečně důsledně analyzována. Pan Havlík se o ambicích Degrella opakovaně zmiňuje, aniž by ovšem přesvědčivě ukázal jejich dynamický vývoj. Tento limit předkládané studie vyplývá z výběru literatury a pramenů, který je velmi úzký. Podíváme-li se pozorně na poznámkový aparát, celá práce se jeví jako kompilace tří knih představených autorem na s. 9. Je to škoda, vždyť autor sám uvádí na straně 50, že « Degrelle se [...] prezentoval [...] řadou knih včetně rozsáhlé autobiografie a prací o *Waffen-SS* ». Jáký lepší pramen si přát pro analýzu mentality této pozoruhodné osobnosti!

Podrobné sledování Degrellových mediálních projevů v poválečném období a jejich recepcí v Belgii by také autora přivedlo k reflexi nad belgickým vyrovnáváním se s problematickou minulostí druhé světové války. Tato úvaha by v žádné práci k tématu kolaborace/odboj apod. neměla chybět. V belgickém případě je navíc v tomto ohledu možné využít rozsáhlou a kvalitní produkci bruselské výzkumné instituce *Centre d'études et de documentation, Guerre et Sociétés contemporaines* (www.cegesoma.be). Fakt, že autor nevyužívá tohoto bohatého zdroje, je zarážející.

Vzhledem k uvedeným nedostatkům navrhuji klasifikovat práci podle výsledků obhajoby stupněm *dobře až velmi dobře*.

V Praze 12. června 2007

Posudek na bakalářskou práci Josefa HAVLÍKA : Kolaborace v Belgii za nacistické okupace 1940-1944 (Vedoucí práce: PhDr. Vít Smetana, PhD.)

Předkládaná bakalářská práce v pěti kapitolách chronologicky popisuje osudy belgického hnutí Rex od jeho vynoření z prostředí valonské katolické mládeže přes peripetie sahající od bruselských pouličních rvaček ve 30. letech po probíjení se z obklíčení u Čerkasy v zimě 1944 až k jeho rozpuštění v hannoverské pivnici v létě 1945. Celá práce standardního rozsahu splňuje všechny formální požadavky, je psána svěžím stylem a jednotlivé části na sebe logicky navazují. Co se jazyka týče, lze vytknout jen několik překlepů a drobných interpunkčních vad na kráse (např. s. 8, 11, 20, 25 atd.).

Obsahově už je studie poněkud problematičtější. Užívá-li autor v názvu své práce termín « kolaborace », musí věnovat reflexi nad tímto fenoménem (který označuje jako « přízrak » - s. 7), o kterém existuje rozsáhlá produkce, víc než několik vágních řádek v úvodu. V průběhu četby zjišťujeme, že titul práce je opravdu matoucí : Havlíkova esej v žádném případě neanalyzuje belgickou kolaboraci v celé její šíři a diverzitě. To by ani v korektní bakalářské práci nebylo možné, proto je jen dobře, že si autor v úvodu zužuje problematiku na sledování vývoje rexistického hnutí v závislosti na osobních ambicích Léona Degrella (s. 8). Jasně definovaná a zajímavá teze ovšem není v dalších kapitolách dostatečně důsledně analyzována. Pan Havlík se o ambicích Degrella opakovaně zmiňuje, aniž by ovšem přesvědčivě ukázal jejich dynamický vývoj. Tento limit předkládané studie vyplývá z výběru literatury a pramenů, který je velmi úzký. Podíváme-li se pozorně na poznámkový aparát, celá práce se jeví jako kompilace tří knih představených autorem na s. 9. Je to škoda, vždyť autor sám uvádí na straně 50, že « Degrelle se [...] prezentoval [...] řadou knih včetně rozsáhlé autobiografie a prací o *Waffen-SS* ». Jáký lepší pramen si přát pro analýzu mentality této pozoruhodné osobnosti!

Podrobné sledování Degrellových mediálních projevů v poválečném období a jejich recepcí v Belgii by také autora přivedlo k reflexi nad belgickým vyrovnáváním se s problematickou minulostí druhé světové války. Tato úvaha by v žádné práci k tématu kolaborace/odboj apod. neměla chybět. V belgickém případě je navíc v tomto ohledu možné využít rozsáhlou a kvalitní produkci bruselské výzkumné instituce *Centre d'études et de documentation, Guerre et Sociétés contemporaines* (www.cegesoma.be). Fakt, že autor nevyužívá tohoto bohatého zdroje, je zarážející.

Vzhledem k uvedeným nedostatkům navrhuji klasifikovat práci podle výsledků obhajoby stupněm *dobře až velmi dobře*.

V Praze 12. června 2007